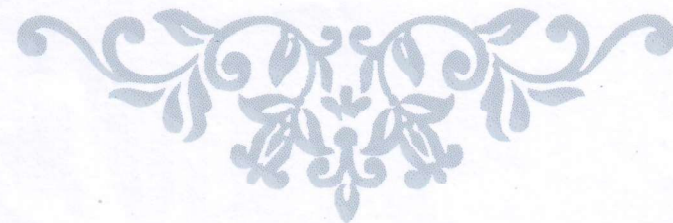
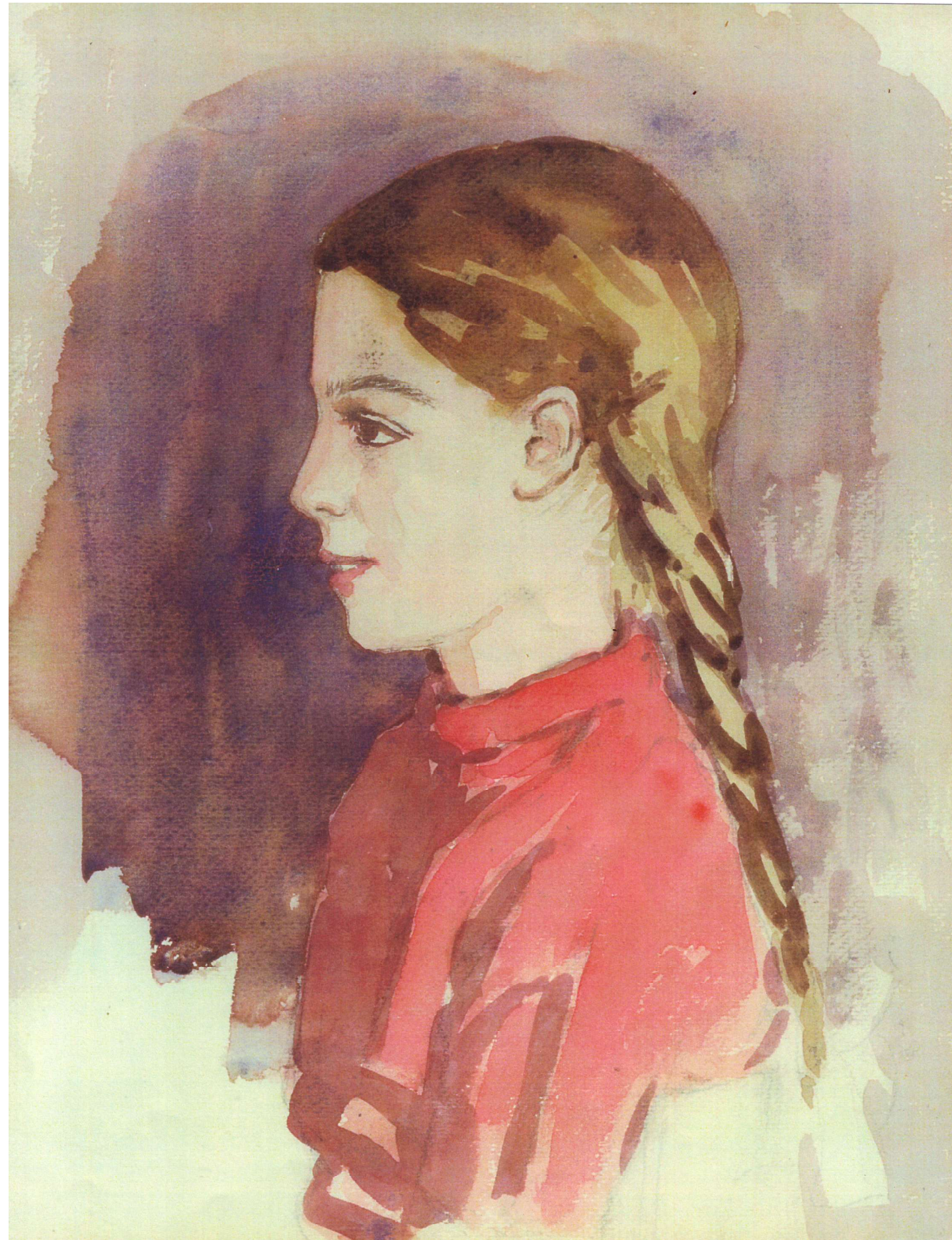

*ECCE NOVA
FACIO OMNIA*

David

In de vele uren van beschouwend schilderen wilde de Kartuizermonnik God schilderen en de heilige Drieëenheid in beeld brengen.

Daarvoor koos hij als modellen of fantasiebeelden een jongetje, een meisje, een vaas met bloemen.

Dan hoopte hij maar dat God zich daarin zou herkennen en met gesloten ogen knielde hij dan neer.

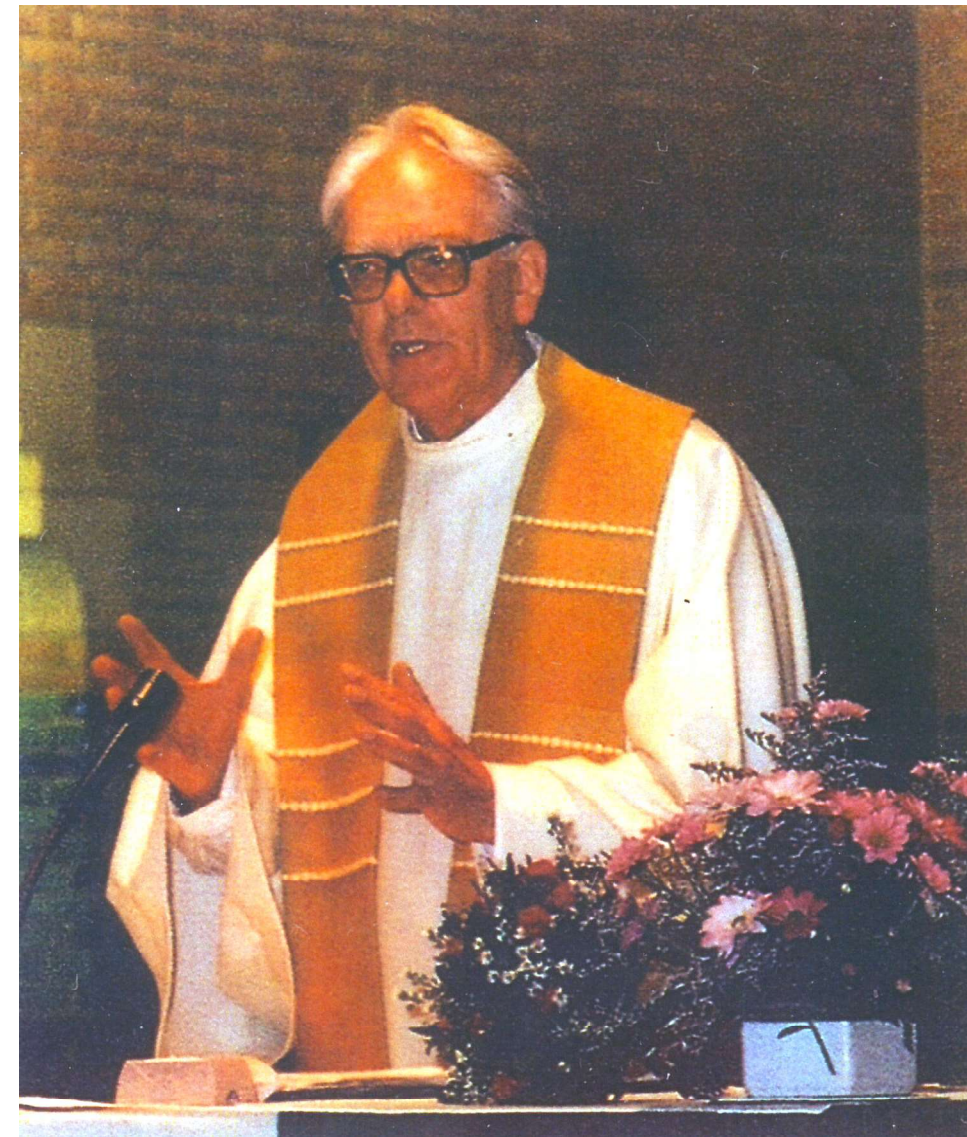

Communio

Andreas, monnik van de toekomst, tussen de mensen, stond niet alleen op zijn moment van sterven.

Hij stond achter het altaar. Er werd toen een foto van hem gemaakt, niet wetend dat dit zijn laatste opname zou zijn.

Even later gaf hij de geest na zijn laatste Communie, geheel in de geest van Bruno zijn voorvader.

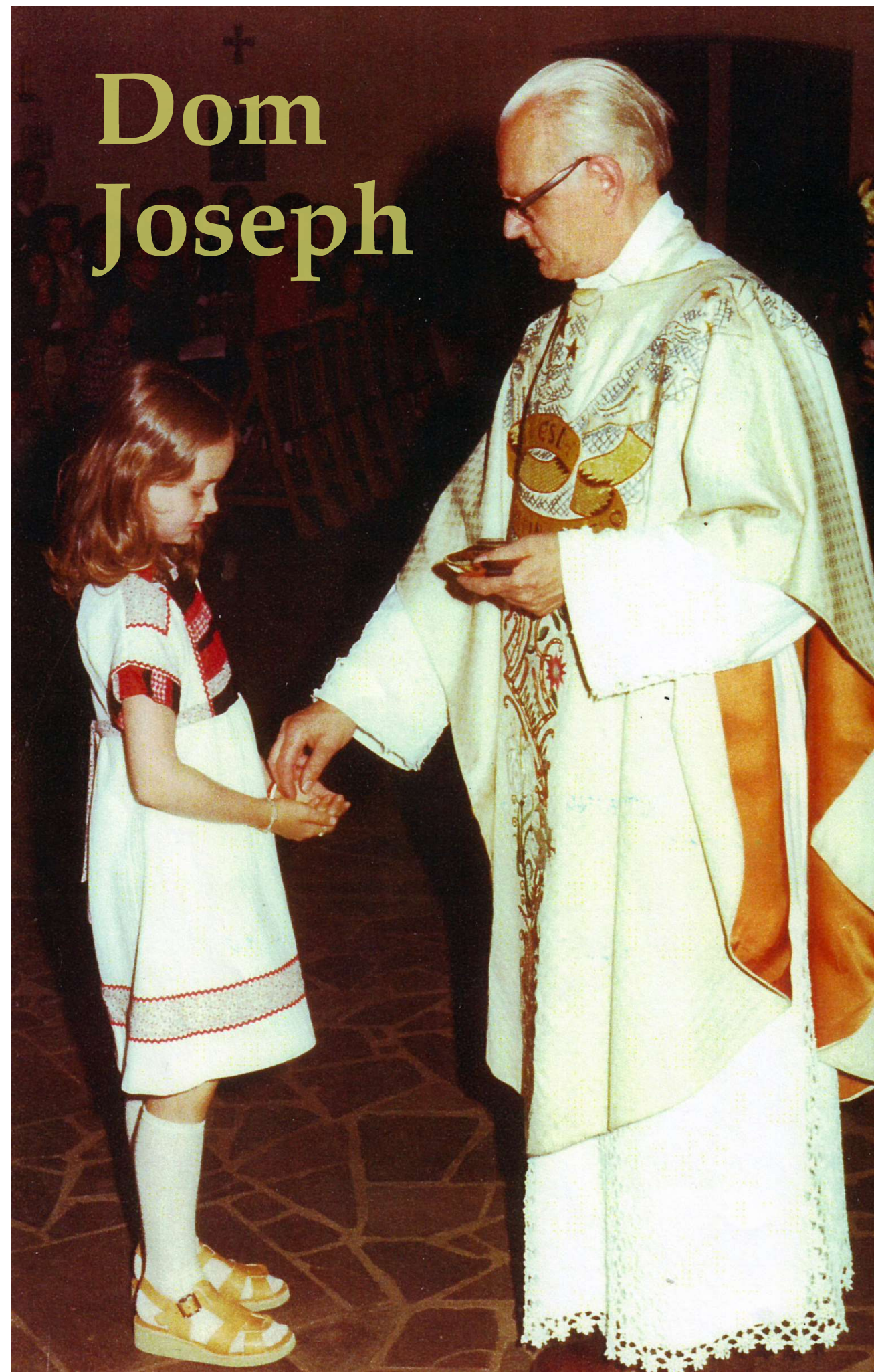
Hij die na zeventien jaren
zijn dierbare kluis
in de Certosa di Calci
moest verlaten om
gezondheidsredenen,
werd een Kartuiser
terug in Nederland.

De innerlijke werkelijkheid
van het monastieke leven
droeg hij in zijn hart
mee de wereld in.
Hij werd niet een
'geëxclustreerde' Kartuiser
maar trad op nieuw in.

In zijn laatste Calci-jaar
ontwierp hij een volledig
'Nederlands' Kartuisermodel.
Maar eenmaal teruggekeerd
bleek hij zelf de enige die
dit in een geseclariseerde
Nederlandse Kerk nog wilde.

Hij bleef zijn laatste zeven
levensjaren als Kartuiser-pastoor
samenleven met Zuster Josephine
als Kartuiserin. Zo leefden zij
de toekomst van de Kartuisers
terug in Nederland vooruit als
'patroonheiligen' van de toekomst.

Dom Joseph

Buitengewoon

Er straalt een nieuw licht over mensen, over dingen, over gebeurtenissen wanneer zij verstaan worden in hun eigen kontekst en het eigen levens-ontwerp en -doel.

De twee 'gastvrouwen' van de Certosa di Calci woonden in een bijbouw aan de voorzijde. Het vrouwelijk bezoek van de monniken overnachtte bij hen. Zij waren twee Kartuizerinnen.

En de portier, getrouwd met een van hen, inmiddels vader en grootvader was een Kartuizer. Diep in hen was dezelfde Geest die zei wie zij waren en hoewel nooit zo genoemd, waren zij het.

De poortwachter

Deze man was nooit
monnik geworden omdat hij
vader wilde worden.
Toch bleef hij leunen
tegen de muren van de
Certosa di Calci.

's Nachts hoorde hij
de Kartuziers zingen
wanneer hij zelf
naar bed ging.
's Morgens opende hij
de poort en de buitenkapel.

Zal hij niet, als niemand
het zag zijn neergeknield
voor de beeltenis van
St. Sebastiaan die om zijn
geloof over heel zijn lichaam
met pijlen was doorboord?

Misschien voelde hij toch
de pijscheuten in zijn ziel,
omdat niemand ooit gezien had
dat hij in stilte
heel zijn leven lang
een Kartuizer was geweest.

Het Kartuizerschap

De buitenwacht van waarnemers van het Kartuizerleven wil zo graag de levenswijze, regel en geestelijke instelling bestempelen als het strengste van de wereld. De monniken zelf doen dat niet.

Dat zij zich helemaal aan dit leven moeten geven, wat is aan alles wat nodig is om de heelheid met God geleidelijk te kunnen bereiken en beleven, is het enige wat zij nastreven.

Het ligt buiten de bewuste levensinstelling van Kartuizers te denken in wetten en regels, in mogen en moeten, want wat zij doen is leven in liefde en overgave en wel op deze wijze.

Hiermee zijn zij een voorbeeld of spiegelbeeld van alle levens en levenswijzen, die alles van de mens vragen wanneer gestreefd wordt naar heelheid om het ideaal van liefde te kunnen bereiken.

Wat Kartuizers leven is in wezen niet meer, moeilijker, beter dan andere wijzen van toewijding als gehuwden aan elkaar, als ouders aan hun kinderen, als mensen die God ten volle zoeken.

Het eigenlijke verschil is gelegen in het direct beoogde levensdoel, waardoor overigens het monastieke leven niet leven is op hoger niveau. Het is de 'rechtstreeksheid' van het leven voor en met God alleen.

Zou dan het toegewijde leven van ontelbaar veel mensen: hetgeen het 'onrechtstreekse' leven voor God heet, wellicht in Gods ogen juist het 'rechtstreekse' leven zijn met God in de liefde?

Hoog en heilig is het wel dat Kartuizermonniken en -monialen door hun leven aan de wereld laten zien: waartoe het zoeken naar heelheid leiden kan en hoe een mens God kan liefhebben.

Weg zonder omweg

De grote metamorfose van het Kartuizerleven zal in deze eeuw plaatsvinden. Nu verandert er in het leven in honderd jaar meer dan eerder in duizend jaar.

Deze zal hierin bestaan dat -met behoud van hetzelfde doel en dezelfde uitkomst- er een 'innerlijke' metamorfose plaatsvindt die leidt tot een totaal andere levenswijze.

Dit zal kunnen gebeuren door de juiste voeding toe te laten in plaats van de verkeerde voeding te bestrijden - en vooral juiste voeding niet langer verkeerde voeding te vinden.

Deze voeding is: alwat leidt tot optimale humaniteit, waardoor alle vermogens van ziel en lichaam opengaan om uit te komen in het 'Soli Deo' van het monastiek bestaan.

Dit is de natuurlijke weg waarlangs de mens tot God en God tot de mens kan komen zonder onnatuurlijke omwegen. Zo toch zal God het bedoeld hebben van in den beginne...

Symbiose

Het eeuwenoude verschil tussen het cenobitische (gezamenlijke) en het eremitische (afzonderlijke) monastieke kloosterleven van monniken en monialen zal ooit worden opgeheven, wanneer binnen het cenobitische leven het eremitische leven mogelijk wordt, en binnen het eremitische leven het cenobitische leven mogelijk wordt.

Vertaald naar de werkelijkheid betekent het, dat voor een jonge of oudere monnik de mogelijkheid bestaat voor een kluizenaarsleven te kiezen, wanneer de te grote gezamenlijkheid hem te veel wordt 'binnen' de gemeenschap waartoe hij behoort. En omgekeerd dat een kluizenaar naar een grotere gezamenlijkheid kan overgaan 'binnen' dezelfde gemeenschap. Een symbiose.

Dit is niet een intreden in een op gemeenschap gerichte monastieke leefwijze om daar 'als kluizenaar' te gaan wonen - of omgekeerd ook niet een intreden in een kluizenaarsgemeenschap om daar het gemeenschappelijke te gaan bevorderen. De grondvorm van de orde blijft de regel, terwijl de 'varianten' daarin ontstaan. Dit stelt nieuwe eisen aan broederlijke verdraagzaamheid en onderlinge liefde.

Overal en altijd zal het monastiek levensproces daar de ruimte voor moeten bieden, om vitaal en ontvankelijk te zijn. Ervaring, groei en ontwikkeling moeten mogen leiden tot verandering op dezelfde weg. Dit is een natuurlijke ontwikkeling, ook verbonden met leeftijd en levensvisie. Met name de sociale en religieuze ervaring. Dit is geen 'weggroeien' uit het 'eigenlijke' maar een 'doorgroeien' naar het 'eigene'.

Geen uittreden meer voor een monnik die beide 'zijnsgevoelens' in zich draagt, waardoor hij zich genoodzaakt voelt een overstap te maken en elders te vinden wat dichtbij te vinden is. Een zegen om naar eigen geaardheid tot heilheid en heiligheid te komen. Dit zal ook voor de betreffende gemeenschappen een zegen zijn, die tot bloei en herleving kan leiden.

Zo kan het wezen van beide leefvormen en spiritualiteiten bewaard blijven, wat zal zijn als een kruisbestuiving. Eigenlijk leefden de broeder-monniken dit al door de eeuwen heen vooruit. Dit zal ook de weerspiegeling zijn van het leven buiten de monasteria en zelfs de natuurlijke gemeenschapsvorming bevorderen. In deze volle menselijkheid zal dan zijn 'ubi caritas et amor Deus ibi est'.

Zij dragen geen pijn, zijn van geen enkele orde lid, maar zij leven in de overgave aan het Leven.

De

Hun schreden zijn gebed,
hun daden fluisteringen
van de geest die het heelal
in stand houdt

monnik

Door hun blik ziet God
voor het eerst Zijn wereld
op nog ongekende wijze,
en door hun mond weerkaatsen
engelen de echo's van hun zangen.

ken

van

midden in de wereld leven zij,
getuigenissen van een eeuwig nu

vandaag

Midden in het Leven, opwaarts
tot de sterren, toememend in
nederigheid zoals alle grote vorsten:
de monniken van vandaag

Levenswijding

Kartuizermonniken bevestigen zichzelf in wezen en werkelijkheid wanneer zij wereldmonniken erkennen als hun gelijken en medemonniken. Door jezelf te herkennen in anderen beduid je dat je jezelf kent.

Voor werkelijk religieuzen is het niet moeilijk anderen gelijk te achten: zij zien vanuit het eigen wezen het eigenlijke wezen van anderen. En het wezen is niet enkel een kern maar betreft de hele werkelijkheid.

Priesters noemen elkaar priester terwijl zij heel verschillend zijn. Gelovigen zijn voor elkaar gelovigen ondanks grote onderlinge verschillen. Goed wanneer Kartuizers binnen de muren hen die buiten de muren leven benoemen

als Kartuizers en dezen zichzelf niet Kartuizers hoeven te noemen om het te zijn. Als zij goed naar elkaar kijken, kunnen zij zien hoe diep hetzelfde zij zijn of dieper zelfs over en weer, voorbij aan vormen, gewoonten en kenmerken.

Hierdoor zal het grote samenstromen in gang komen, de totale verbroedering en verzustering van monastieke mannen en vrouwen die allen voor God alleen leven. Er bestaat een wereldwijde kluizenaars-familie die het Kartuizer-ideaal leeft.

- 267 Portretje van een kind dat David Sing zag onder de wekelijkse wandeling.
- 268 Nooit maakte hij een portret van een van zijn medemonniken. Hij wist: die zijn niet te portretteren. Maar het jongste zusje van Willibrord, Annemieke, zag hij graag.
- 269 Stil gedenken van André Kokx, Kartuizer buiten de muren - enkele minuten voor zijn dood.
- 270 Het vaderhart van Pastoor Kees Peijnenburg ging open als hij aan kinderen de eerste communie mocht uitreiken in zijn parochie Oeffelt.
- 271 Twee edel(e)-vrouwen als het vrouwelijk aanzicht van de Certosa di Calci: moederlijk - gastvrij.
- 272 Ter gelegenheid van het zilveren priesterfeest van Jan in 1981 reisden Threes en Jan naar Italië. Daar bezochten zij de Certosa di Calci. Samen waren zij in Cella I, de kluis van Jan. Maar hoe leeg was alles, als gestolde geschiedenis. Toch riep dit in hen veel op. De liefde voor het Kartuizerleven werd hier concreet.
- 275 La Verruca. De tocht er naar toe was een hele klim. Langs het weggetje lagen de bergkristallen nog gezaaid. Kees vond een heel grote en nam hem mee.
- 277 'De monniken van vandaag'
- door Jan Willem Bakker (1980).